

Byn som försvann 5

Epilog

Erik och jag

Nästan trettiofem år senare träffar jag Erik för första gången. Erik är nu över de sextio. Eriks lilla gård ligger en kilometer från min gård, som jag köpte för nio år sedan på Österlen, i Skåne. Jag var nyinflyttad i landskapet och dess böljande backar, med de underbara naturreservaten, Humlan och Drakamöllan, utanför mitt fönster i Brösarps norra backar. Bröderna Lejonhjärtas hemvist, Körsbärsdalen.

När jag bott några månader i huset, försvann min katt. Orolig efter en tid, gick jag ut för att leta efter den. Jag gick runt till de omkringliggande gårdarna och frågade, om någon sett den. Jag kunde inte bygdens koder. Vad jag inte visste var, att till Eriks gård gick nästan ingen. Erik var enstöringen, som bara tittade i backen. Hans liv var ensamheten och Emma, som fortfarande levde.

När jag kom in till Erik, på hans gårdsplan, vid hans fyrlängade lilla Skånegård och frågade efter katta, vred han på huvudet och ryggen, som en slingrad spiral och plirade snett upp mot mig. Nä, ja har inte sett nån katta… men ska se efter na, sa han sedan. När jag vände mig om, för att gå, skrocka han efter mig, vill du ha kaffe?

Så gick jag in i ett hus med Erik, som tittade i backen och hamnade med en skjuts i ryggen, femtio år, minst, bak i tiden. Tiden hade stannat i väggarna. I köket trona Emma vid sin vedspis och vaxduk. Hon var nu närmare åttiofem och drack tandlös, kaffe på fat och plirade med sina pigga ögon på mig. Där satt hon jämt nu för tiden, när det inte var varmt och vaxduken byttes ut mot träbänken vid rosen. Efter den dagen gick jag ofta förbi Erik när jag tog promenader med min hund. Fast Erik aldrig kunde se mig, då han alltid bara såg i backen, visste han alltid att det var jag som kom. Lika så när jag körde förbi med bilen, vinka han alltid, med höjd arm och sänkt huvud. Vi blev vänner.

Jag upptäcker en dag, att Erik bytt ut sin längtan mot något annat. Han kunde ju inte räta på rygg och huvud, så han hade ju alltid blicken nedåtvänd i gräset. Erik upptäckte naturreservatet ”Humlans”, outtömliga fauna. Hans kor betade på delar av reservatet. Han såg alla blommor. Han böjde på knäna och smekte dem varsamt, ömsint och hans ögon sökte och sökte och han såg allt på marken, som ingen annan såg.

Han upptäckte Humlans specifika fauna, som numera sedan några år tillbaka har blivit naturreservat och där Eriks kunskap om växtligheten, kom till en ovärderlig hjälp.

De kuperade och sandiga backarna väster om Maglehem har modulerats, i slutskedet av inlandsisens bortsmältning. Om man sitter högst upp på dem och ser ut över havet, ser man ända till Blekingekusten i norr och Stenshuvud i söder. Där uppe är det andäktigt. Människan har utnyttjat, de lättarbetade och näringsrika markerna, under tusentals år för odling. En sandhedsvegetation dominerar de öppna markerna,

med inslag av sandstäpp. Här finns bland annat tofsäxing, backtimjan, backglim, hedblomster och sandtimotej. Den specifika faunan och floran består av många sällsynta och säregna arter och när ljungen blommar på kullarna, är det ett sagolikt skådespel för ögat.

Där betar hästhjordar, får och kor fritt.

Genom området flyter Julebodaån, som ömsom stilla flyter fram, mellan porlande stenar, i hedlandskap eller ömsom kastar sig fram, i djupa bokskogsraviner. Ett landskap som är unikt för Sverige och påminner om, vissa platser vid Skottlands höga kustland. Här drillar även ett rikt fågelliv. Här seglar gladan, sjunger göken, vilar enbent häger och här drillar sommargylling, fältpiplärka och trädlärka mm.

Här bor Erik och jag. Erik som går med resligt huvud och är en mycket kär vän. Han berikar. Han påvisar det lilla i det stora. Det lilla vackra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Berit Robin Lagerholm med Poeter.se id #22623 innehar upphovsrätten